

הלחמנייה

סיפור עממי רוסי

צייר יו. בסניצוב

"תטאטאי את המחסן, תגרדי בארונות,
תאספי קצת קמח."

חיו פעם זקן עם זקנה. יום אחד ביקש הזקן:
"אפי לי-נא לחמנייה, גדולה, עגולה וסמוקה."
"למה לך לחמנייה, זקן, קמח אזל לנו כבר."

לשה אותם בשמנת והכינה לחמנייה עגולה,
גדולה. אפתה אותה בתנור חם ושמה בחלון,
כדי שתצטנן.

כך גם עשתה הזקנה: טאטאה את המחסן,
גירדה בארונות ואספה שני חופני קמח,

**יושבת הלחמנייה על אדן החלון.
משעמם לה כך לשבת ללא תנועה.**

התגלגלה מאדן החלון
לספסל, מהספסל לרצפה.
יצאה דרך הדלת לפרוזדור, משם לחצר, מעבר לשער והלאה.

"לשו אותי בשמנת.
"אפו אותי בתנור,
"שמו אותי בחלון.
"ברחתי מהזקן,
"ברחתי מהזקנה,
"ממך הארנבת
"גם כן אברח!"
לא הספיקה הארנבת להתאושש
וכבר לא ראתה את הלחמנייה.

מתגלגלת הלחמנייה בדרך ומולה הולכת
ארנבת ארוכת-אוזניים.
"לחמנייה, לחמנייה! אוכל אותך!"
"אל תאכלי אותי, חמודתי, מוטב תשמעי
את השיר שאשיר לך."
זקפה הארנבת אוזניים, והלחמנייה שרה:
"אני לחמנייה, לחמנייה,
"טאטאו אותי מהרצפה,
"גירדו אותי מהארונות,

"לשו אותי בשמנת.
"אפו אותי בתנור,
"שמו אותי בחלון.
"ברחתי מהזקן,
"ברחתי מהזקנה,
"ברחתי מהארנבת,
"ממך הזאב
"גם כן אברח!"

הולכת הלחמנייה ביער
ומולה יוצא זאב אפור-פרווה.
"לחמנייה, לחמנייה! אוכל אותך!"
"אל תאכל אותי, זאב אפור-פרווה.
מוטב תשמע את השיר שלי."
והלחמנייה התחילה שוב לשיר:
"אני לחמנייה, לחמנייה,
"טאטאו אותי מהרצפה,
"גירדו אותי מהארונות,

"אפו אותי בתנור,
"שמו אותי בחלון.
"ברחתי מהזקן,
"ברחתי מהזקנה,
"ברחתי מהארנבת,
"ברחתי מהזאב,
"ממך הדוב "גם כן אברח!
התחמקה הלחמנייה בין רגליו
הכבדות של הדוב. הוא רק הספיק
בשיניים לחרוק והיא כבר הלאה.

ברחה הלחמנייה מהזאב, הולכת ביער
ולקראתה צועד דוב כבד רגליים, שובר ענפים,
משכיב עשבים סביב.
"לחמנייה, לחמנייה! אוכל אותך!"
"למה לך, חביב. מוטב תשמע את שירי."
השתומם הדוב, פתח עיניים לרווחה
והלחמנייה שרה:
"אני לחמנייה, לחמנייה,
"טאטאו אותי מהרצפה,
"גירדו אותי מהארוכות,
"לשו אותי בשמנת.

"אפו אותי בתנור,
"שמו אותי בחלון.
"ברחתי מהזקן,
"ברחתי מהזקנה,
"ברחתי מהארנבת,
"ברחתי מהזאב
"ברחתי מדוב כבד הרגליים
"ממך, שועלה
"בוודאי אברח!"

יצאה הלחמנייה לרחבת היער ירוקה
ומולה הולכת שועלה ערומה:
"שלום, שלום לחמנייה.
כמה שאת יפה, וסמוקת לחיים!"
שמחה הלחמנייה על המחמאה.
התקרבה לשועלה ושוב התחילה לשיר:
"אני לחמנייה, לחמנייה,
"טאטאו אותי מהרצפה,
"גירדו אותי מהארונות,
"לשו אותי בשמנת.

שמחה מאוד הלחמנייה שכך משבחים את
שירה. התגלגלה על האף של השועלה
והתחילה בקול רם:
"אני לחמנייה, לחמנייה!..
ולא הספיקה יותר, כי השועלה - הפ - תפסה
אותה ובלעה אותה בבת אחת.

"איזה שיר נחמד" אמרה השועלה בקול נעים
"הבעיה, חמודתי, שזקנתי וכבדת שמיעה אני,
זה כבר הרבה שנים. אנא, תתקרבי קצת, שבי
על אפי ותשירי לי עוד פעם, שאוכל לשמוע
טוב."